

A szellem egysége a békesség kötelékében

George Davis

The Unity of the Spirit The Bond of Peace

By George Davis

<http://awildernessvoice.com/UnityOfTheSpirit.html>

A tanításokhoz és a hitvallásokhoz való ragaszkodás az elsődleges oka Isten családjának nagy megosztottságának. Egy olyan elgondolás a felelős az inkvizíció kegyetlenségeiért, hogy az egység megegyezés által elérhető és el is kell érni.

Hogyan tud valaki az igazságért küzdeni, miközben szembeszáll más hívőkkel? Miért érezzük azt, hogy harcolnunk kell az igazságért még akkor is, ha a tipikus hibát hangsúlyozunk? Mi késztet bennünket arra, hogy másokat meggyőzzünk a látásmódunkról, azt eredményezve ez által, hogy a gyülekezetek tízezrei mind a saját különleges „igazság” - változatuk körül gyülekezzenek össze? Ez mutatja azt az óriási tudatlanságot, hogy képtelenek vagyunk Isten módszere szerint egységre jutni. Igen, egységben lehetek mindenkivel a világban, ha valóban egyetértetek velem, de az nem valószínű, hogy megtörténik. Azokban a napokban, amikor élünk teljességgel lehetetlennek látszik, hogy ketten vagy hárman megegyezzenek valamiben.

Évekkel ezelőtt hallottam, ahogy Campbell McAlpine elmondja a történetét, hogy Isten foglalkozott ezzel a dologgal az ő életében. Az Úr azt mondta Campbellnek, hogy lehetséges közösség más testvérekkel, akiknek teljesen más a tanításbeli látása. Vitatkozott Istennel még a Szentírást is elővéve, hogy kifejtse az álláspontját. "Látod, az Úr azt mondja éppen itt az Ámos 3:3-ban, hogy 'járhatnak-e ketten egy úton, ha nem egyeznek meg?'" Biztos volt benne, hogy meggyőzte álláspontjáról és Campbell megnyugodva a kérdését követően az Úr válaszára várt. Az Úr azonban 'bomba-biztos' védekezéssel válaszolt: "Sok dologban nem értek egyet veled."

Hogyan lehetséges az, hogy Isten járni tud velünk egy úton annak ellenére, hogy kiesünk az Ő dicsőségéből? Ha számvetést készítenénk ma, úgy járnánk, mint Campbell, hogy az Úr jó sok dologban nem értene egyet velünk. Miért vonjuk meg másoktól azt, amit Isten az Ő nagy kegyelmével ránk árasztott? Jóllehet, egyénileg kiesünk Isten kegyelméből, de annak ellenére tökéletességet várjuk el egymástól. Isten szelleme szomorú attól a sok harctól, ami abból a mérhetetlen nagyravágyásból származik, hogy az „igazsággal” kapcsolatos személyes megértésünket másokra terheljük. Ami engem illet, nem félek az igazságtól! Az igazsággal kapcsolatos véleményünket másokra erőltetjük, mint a velünk való közösség feltételét. Vessünk egy közelebbi pillantást arra, hogy mit is jelent Isten értelmezése szerint az egység.

Az Efézus 4-ben Pál kétféle egységre tesz utalást:

„Igyekeztek megtartani a Szellem egységét a békesség kötelékében”. (3. vers)

„Míg mindannyian eljutunk a hit egységére”. (13. verse)

Nem véletlen, hogy Pál először a Szellem egységére utal, ugyanis a Szellem egysége nélkül sosem valósíthatnánk meg a hit egységét. Történelmileg sok próbálkozást láttunk a hit egységére, amik elég nagy megosztottságot eredményeztek. Ennek bizonyítékai a városainkban mindenfelé megtalálható katedrálisok, templomok és „gyülekezeti házak”. Az igazság nem olyan valami, ami értelemmel felfogható.

Pál szerint *„az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, amint ismernie kell.”* (Kor. 8:1-2).

Ha nem szeretjük egymást megtartva a Szellem egységét a békesség kötelékében, sohasem fogjuk meglátni a hit egységét. Bizonyos vagyok benne, hogy mindannyian látjuk az emberi erőfeszítés által elért egységet, a Szellem által munkált egységhez képest. Valakiket megbántanak az érzéseikben, mert a csoport többi tagja nem akarja elfogadni a kedvenc tanításaikat, ezért veszik a kalapjukat és elmennek. Nem elegendő csupán egy Szellem által kimunkált kijelentés Krisztusról. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amit egyszerűen lehetetlen megismerni, csak megtapasztalás/találkozás által. Valójában minden igazság Krisztusról elmélet marad számunkra mindaddig, míg meg nem tapasztaljuk. Pál tudta, hogy nem létezik az igazság valódi megismerése a Krisztusról való szellemi kijelentés nélkül. Ezért így imádkozott:

„A mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében;..” (Efézus 1.17.)

Az igazi ismeret nem az iskolai tanulmányok gyümölcse, ami bölcsesség és ismeret megszerzéséről szól. Pál tudta, hogy vannak dolgok, amik egyedül Istentől tanulhatók meg, ezért így imádkozott:

„Hogy (Isten) adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjétek az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; A szeretetben meggyökerezvén és alapot véve, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy eképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint,” (Efézus 3:16-20)

Amiről Pál beszél az egy ismereten túli megismerés. Ezt csak Krisztusban való megtapasztalás által lehet megszerezni, semmi más módon. Ez egy bensőséges közösség Krisztussal. Ez a Krisztussal való közösség a minden szentnek a szeretetében nyilvánul meg. Ez az igazi Szellem által munkált egység. Igényelhetjük ezt, de ezt

csak a gyakorlatban megélve tanulhatjuk meg. Ez az egység nem jön létre parancsszóra, hanem Isten által születik meg a „belső emberben”. Azt gyanítom, hogy mi keresztyének ismerünk sok mindent dolgokról, amikről valójában semmit sem tudunk. Meg kellene ezt szívlelnünk, és imádkoznunk egymásért, hogy megtapasztaljuk együtt, hogy mi az egység egyetlen alapja, a bölcsesség és kijelentés szelleme által megismerve Őt. Végül, valóban „telve leszünk Isten minden teljességével”!

Isten szétszórta a Bábel körüli tömeget, akik valami körül és nem Ő körülötte akartak létrehozni egy egységet. Ma ugyanez történik. Isten ma is szétszór minden egységtörekvést, kivéve, ha az az Ő Szelleme által történik. Jó példa erre a felekezeti gyülekezetek, amelyeket a hitvallásuk, a tanításaik, és a programjaik egyesítenek. Furcsa módon pontosan a tanításaikra alapozott egység a megosztásuk forrása. Miután elvetették a Szellem egységét, pusztán emberi szervezetek ereje által kell egyben tartani őket. Sok fáradtságos munkával megpróbálnak létrehozni valamilyen alapon egy egységet, de annak eredménye az lesz, hogy még megosztottabbak lesznek.

Az élet minden területén nagy súlyt helyezünk a szaktudásra. A legnagyobb tapasztalattal rendelkező technikust alkalmazzuk, hogy dolgozzon a járművünkön. Mindig a legtapasztaltabb orvost és ügyvédet ... keressük meg. Véletlenül sem gondolunk arra, hogy egy olyan szerelőre bizzuk az autónkat, aki csak a kezelési útmutatót olvasta el. Aki csak fejben lévő ismeretekkel rendelkezik, mert vitatkozhatunk egymással mindaddig, míg besétál a műhelybe egy olyan valaki, aki „tapasztalattal rendelkezik”, mert „szerelt már autót”. Miért? Mert az utóbbi megtapasztaláson alapuló ismerettel rendelkezik, ami a többiek számára csak képzelődés volt. János egy ilyen megtapasztaláson alapuló ismerettel rendelkező szakértő szemtanú volt.

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről.” (1 János 1.1)

Nekünk is fel kell vennünk Pál imaterhét és elkötelezni magunkat az egymásért való imára, hogy Isten megadhassa számunkra az Ő dicsősége gazdagságát, hogy hatalmasan megerősödjünk az Ő Szelleme által a belső emberben. Krisztus ott van a szívünkben hit által; ezért nekünk meg kell "gyökerezni és alapot venni a szeretetben", hogy megérthessük és tudjuk minden szentekkel együtt, hogy "Krisztus szeretetének" a célja az, hogy „betelhessünk Isten minden teljességével."

„Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Amen!” (Efézus 3:20-21)

Fordította: Abonyi Sándor